

Wyrok z dnia 7 lipca 2000 r.

I PKN 720/99

Od chwili likwidacji komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia podstawę przewidzianego w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.) rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem stanowiło orzeczenie wydane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Zbigniew Myszkowski, Walerian Sanetra (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2000 r. sprawy z powództwa Marka A. przeciwko Specjalnemu Ośrodkowi Szkolno-Wychowawczemu w S. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z dnia 11 sierpnia 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

W imieniu Marka A. wniesiona została kasacja od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z dnia 11 sierpnia 1999 r. [...], którym oddalona została jego apelacja od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Szczytnie z dnia 29 kwietnia 1999 r. [...].

Marek A. domagał się przywrócenia do pracy jako nauczyciela w Specjalnym Ośrodku Szkolno-Wychowawczym w S. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Od 18 listopada 1997 r. leczy się w Poradni Zdrowia Psychicznego w S. Na wniosek dyrektora pozwanego pracodawcy został poddany badaniom w Wojewódzkim Zespole Lecznictwa Psychiatrycznego w O. oraz w Wojewódzkim Zespole Medycyny Przemysłowej w O. Został również skierowany na badania przez lekarza orzecznika ZUS, który stwierdził, że jest on trwale niezdolny do pracy w zawodzie nauczyciela. Na tej podstawie strona pozwana rozwiązała z powodem stosunek

pracy. Pozwany Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy w S. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że rozwiązanie z powodem stosunku pracy nastąpiło z dniem 31 sierpnia 1998 r. na mocy art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 357, poz. 357 ze zm.). Podstawą tej decyzji było orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 sierpnia 1998 r., stwierdzające trwałą niezdolność powoda do pracy w zawodzie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć na zajmowanym stanowisku. Skierowanie na badanie przez lekarza orzecznika podyktowane było treścią pisma Prokuratury w S. z dnia 12 stycznia 1998 r., zaświadczenia lekarskiego Wojewódzkiego Zespołu Medycyny Przemysłowej z dnia 18 sierpnia 1998 r. oraz orzeczenia komisji dyscyplinarnej dla nauczycieli przy Wojewodzie (w O.) z dnia 22 maja 1998 r.

Oddalając powództwo, Sąd Pracy w szczególności ustalił, że u powoda rozpoznano zespół urojeniowy. Od 13 listopada 1997 r. powód przebywał na zwolnieniach lekarskich z powodu stanu zdrowia psychicznego. Pismem z dnia 6 lutego 1998 r. został skierowany na konsultacje do Wojewódzkiego Zespołu Medycyny Przemysłowej w O., który w zaświadczeniu wystawionym w dniu 18 marca 1998 r. stwierdził, że powód wobec przeciwwskazań zdrowotnych jest niezdolny do wykonywania pracy na stanowisku nauczyciela. Ponadto pracodawca skierował powoda na badanie przez lekarza orzecznika ZUS Oddział w O. celem ustalenia, czy jest on trwale niezdolny do pracy w pełnym wymiarze zajęć na zajmowanym stanowisku nauczyciela. Orzeczeniem z dnia 4 maja 1998 r. lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził, by powód był trwale niezdolny do pracy w zawodzie nauczyciela. Postanowieniem z dnia 3 marca 1998 r. komisja dyscyplinarna dla nauczycieli przy Wojewodzie (w O.) wszczęła postępowanie dyscyplinarne przeciwko powodowi. Orzeczeniem z dnia 22 maja 1998 r. komisja ta umorzyła postępowanie dyscyplinarne, gdyż Wojewódzki Zespół Lecznictwa Psychiatrycznego w O. stwierdził, że powód choruje psychicznie od sierpnia 1997 r., przy czym choroba ta wyklucza świadomość popełnienia i oceny przez niego zabronionego prawem czynu. Dyrektor strony pozwanej pismem z dnia 21 sierpnia 1998 r. ponownie zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o stwierdzenie, czy powód jest trwale niezdolny do pracy w pełnym wymiarze zajęć na stanowisku nauczyciela. Do wniosku dołączono orzeczenie komisji dyscyplinarnej z 22 maja 1998 r. i zaświadczenie lekarskie Wojewódzkiego Zespołu Medycyny Przemysłowej oraz zaświadczenie o stanie zdrowia powoda wystawione przez Poradnię Zdrowia Psychicznego w S. Lekarz orzecznik ZUS (orzeczeniem z dnia 21 sierpnia 1998 r.)

stwierdziła, że powód jest trwale niezdolny do pracy w zawodzie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć na zajmowanym stanowisku. W następstwie tego strona pozwana na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela rozwiązała z powodem stosunek pracy z dniem 31 sierpnia 1998 r. Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela stosunek pracy z nauczycielem mianowanym ulega rozwiązaniu w razie orzeczenia przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia trwałej niezdolności do pracy w pełnym wymiarze zajęć na zajmowanym stanowisku. W dacie rozwiązania z powodem stosunku pracy komisje lekarskie do spraw zatrudnienia i inwalidztwa już nie działały. Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 sierpnia 1997 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych (Dz.U. Nr 99, poz. 612), tj. w dniu 1 września 1997 r., utraciły moc rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 sierpnia 1983 r. w sprawie składu komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu postępowania, trybu kierowania na badania przez te komisje oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa (Dz.U. Nr 47, poz. 214 ze zm.), a także rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 stycznia 1984 r. w sprawie sposobu powoływania i zasad wynagradzania członków komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia oraz lekarzy działających w zakresie orzecznictwa inwalidztwa (Dz.U. Nr 3, poz. 18 ze zm.). Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 sierpnia 1997 r. powołało do życia instytucję lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, którzy orzekają o niezdolności do pracy osób ubiegających się o świadczenia przysługujące na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym i ubezpieczeniu społecznym oraz o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych. Lekarz orzecznik przejął również kompetencje komisji w zakresie orzecznictwa o trwałej niezdolności do pracy nauczycieli, a to wobec braku odrębnych regulacji w tym zakresie i obowiązywania nadal regulacji z art. 23 Karty Nauczyciela. Wobec istnienia dwóch sprzecznych orzeczeń lekarzy orzeczników Sąd Pracy uzupełnił je przesłuchaniem lekarzy i ocenił, że orzeczenie orzecznika Barbary B. (specjalisty z zakresu psychiatrii, dysponującej pełniejszą dokumentacją lekarską) jest orzeczeniem ostatecznym; nie może budzić wątpliwości, iż w świetle tego orzeczenia powód jest trwale niezdolny do pracy jako nauczyciel. Zostało ono potwierdzone opinią biegłego lekarza psychiatry (w szczególności w opinii ustnej przedstawionej na rozprawie, w której biegły ostatecznie ocenił, że powód nie mógł pracować na stanowisku nauczyciela), „co czyni skutecznym” rozwiązanie z powodem stosun-

ku pracy z mocy art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela.

Rozpoznając apelację powoda Sąd drugiej instancji uznał ją za niezastępującą na uwzględnienie. Bezsporne jest, że komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia nie istnieją, „a kompetencje Komisji w tym zakresie przejęli orzecznicy ZUS”. Nadal obowiązuje art. 23 Karty Nauczyciela, w myśl którego stosunek pracy z nauczycielem mianowanym ulega rozwiązaniu w razie orzeczenia przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia trwałej niezdolności nauczyciela do pracy w pełnym wymiarze zajęć na zajmowanym stanowisku. Bezzasadne jest twierdzenie, że „samowolne było orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 21 sierpnia 1998 r. stwierdzające, że powód jest trwale niezdolny do pracy w zawodzie nauczyciela”. „Nie powoduje również nieważności czy też bezskutecznego tego orzeczenia pismo centrali ZUS nakazujące zaprzestania rozpatrywania przez oddziały ZUS wniosków dyrektorów szkół o wydanie orzeczeń odnośnie nauczycieli”. Orzeczenie dotyczące osoby powoda oparte jest na obszernej dokumentacji lekarskiej zawartej w szczególności w aktach dotyczących postępowania dyscyplinarnego. „Zresztą powód podaje, że od 1997 r. leczy się w poradni zdrowia psychicznego. Ponadto, mając na uwadze charakter placówki (Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy), do nauczycieli tam pracujących muszą być stosowane szczególne kryteria co do odporności psychicznej i dalsze pozostawanie powoda w tej placówce w świetle orzeczenia lekarza orzecznika ZUS nie jest dopuszczalne. Potwierdza to również opinia lekarza biegłego psychiatry powołanego przez Sąd, który w szczególności w opinii ustnej nie kwestionuje decyzji lekarza orzecznika. W świetle tej opinii obecny stan zdrowia powoda pozwala na podjęcie pracy zarobkowej. Niemniej nie jest możliwa praca nauczyciela i to w ośrodku z młodzieżą wymagającą szczególnych predyspozycji”.

Powód w skardze kasacyjnej zarzucił, że zaskarżony przez niego wyrok narusza art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela w związku z § 1 ust. 1 rozporządzenia z 8 sierpnia 1997 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych "przez przyjęcie, iż istniało orzeczenie uprawnionego podmiotu o trwałej niezdolności do pracy w pełnym wymiarze na zajmowanym stanowisku stanowiące podstawę do rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym – powodem Markiem A.". Kasacja zarzuca także naruszenie art. 233 § 2 KPC przez „dowolną ocenę opinii biegłego psychiatry G.K. poprzez uznanie, że swoją opinią potwierdza on opinię lekarza orzecznika ZUS, w świetle którego to orzeczenia dalsze pozostawanie powoda w placówce go zatrudniającej nie jest dopuszczalne". Ponadto w kasacji wskazuje się

także na naruszenie art. 328 § 2 KPC poprzez 1. „uznanie, mimo zarzutów apelacji, że bezsporne jest między stronami, iż kompetencje komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia przejęli lekarze orzecznicy ZUS, a tym samym nieustosunkowanie się do tych zarzutów, uniemożliwiając zarazem kontrolę zaskarżonego orzeczenia” oraz 2. „brak wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia w zakresie przyjęcia, iż istniało orzeczenie uprawnionego podmiotu stanowiącego podstawę rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie została uwzględniona, gdyż brakuje jej usprawiedliwionych podstaw. Główny zarzut kasacji dotyczy art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela w związku z § 1 ust. 1 rozporządzenia z 8 sierpnia 1997 r. W myśl znowelizowanego przez ustawę z dnia 14 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela (Dz.U. Nr 87, poz. 396) art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela (w interesującym nas tu zakresie przepis ten również poprzednio miał takie samo brzmienie), stosunek pracy z nauczycielem mianowanym ulega rozwiązaniu w razie orzeczenia przez komisję lekarską do spraw zatrudnienia trwałej niezdolności nauczyciela do pracy w pełnym wymiarze zajęć na zajmowanym stanowisku, przy czym dyrektor szkoły może skierować nauczyciela na badania przez tę komisję (art. 23 ust. 5 Karty Nauczyciela), a rozwiązanie stosunku pracy następuje z końcem tego miesiąca, w którym dyrektor otrzymał prawomocne orzeczenie o trwałej niezdolności nauczyciela do pracy (art. 23 ust. 2 pkt 3 Karty Nauczyciela). W następstwie nowelizacji art. 25 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) przez ustawę z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i ubezpieczeniu społecznym (Dz.U. Nr 100, poz. 461) kompetencje komisji do spraw inwalidztwa i zatrudnienia przejęli lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis art. 23 ust. 1 pkt 3 (i odpowiednio także art. 23 ust. 2 pkt 3 i ust. 5) Karty Nauczyciela zmieniony został dopiero przez ustawę z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 239). W myśl jego obecnego brzmienia - stosunek pracy rozwiązuje się w razie orzeczenia przez lekarza przeprowadzającego badania okresowe lub kontrolne o niezdolności nauczyciela do wykonywania dotychczasowej pracy. W tym stanie rzeczy przyjęcie stanowiska prezentowanego w kasa-

cji oznaczałoby, iż od wejścia w życie nowelizacji z 28 czerwca 1996 r., która w miejsce komisji do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wprowadziła instytucję lekarza orzecznika ZUS, do czasu wprowadzenia w życie zmian w Karcie Nauczyciela (art. 23 ust. 1 pkt 3) przez ustawę z 18 lutego 2000 r., przepis art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela nie mógłby w ogóle być stosowany, co prowadzi do konkluzji, iż istniałaby wobec tego w porządku prawnym tzw. luka konstrukcyjna. Luka tego typu wymaga zaś jej wypełnienia w drodze odpowiednich zabiegów interpretacyjnych, łącznie z zastosowaniem analogii. Wniosek taki jest jednakże nieuprawniony, gdyż w istocie luka taka nie występowała, jeżeli tylko obowiązujące przepisy właściwie są interpretowane. Powinność wydawania stosownych orzeczeń w następstwie skierowania wydanego przez dyrektora szkoły przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wynikała nie z przepisów prawa emerytalnego, lecz wprost z Karty Nauczyciela. Powinność ta – ponieważ została przewidziana przez odrębną ustawę (Kartę Nauczyciela) – nie wynikała z upoważnienia przewidzianego w art. 25 ust. 4 ustawy z 14 grudnia 1982 r., w myśl którego Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych mógł powierzać komisjom lekarskim do spraw inwalidztwa i zatrudnienia przeprowadzanie badań dla celów innych niż rentowe. Ponieważ komisje te działały na podstawie art. 25 ustawy z 14 grudnia 1982 r., wobec tego należy uznać, że w istocie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela odsyłał do tego przepisu, a ściślej biorąc do organu, który działał na jego podstawie. Choć przepis art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela tego nie zastrzegał, to jest oczywiste, iż posługując się terminem "komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia" wskazywał na organy działające na podstawie art. 25 ustawy z 14 grudnia 1982 r. i tym samym do tego przepisu odsyłał. W istocie więc sens regulacji z art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela polegał na wskazaniu organu, który działał na podstawie art. 25 ustawy z 14 grudnia 1982 r. W tym też znaczeniu w stosunku do unormowań prawa emerytalno-rentowego zawierał on regulację autonomiczną. Inaczej mówiąc ważna jest w tym wypadku nie tyle nazwa organu wskazanego w art. 25 ustawy z 14 grudnia 1982 r. lecz to, że idzie o organ, który działał na podstawie tego przepisu, a ściślej biorąc w ramach kompetencji (zadań), których ten przepis dotyczy. Stąd też zastąpienie w wyniku jego nowelizacji komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia lekarzami orzecznikami nie zmieniło wynikającej z interpretacji art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela zasady, że w przepisie tym idzie o organ, który działał na podstawie art. 25 ustawy z 14 grudnia 1982 r. Bez znaczenia przy tym jest to, że w wyniku nowelizacji z 28 czerwca 1996 r.

wydane zostało nowe rozporządzenie (z 8 sierpnia 1997 r.), które uchyliło rozporządzenie z 5 sierpnia 1983 r. w sprawie składu komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu postępowania, trybu kierowania na badania przez te komisje oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa. Akt wykonawczy nie może bowiem zmieniać tego, co wynika wprost z ustawy (Karty Nauczyciela). Stąd też nie można przyjąć, iż do zakresu zadań lekarza orzecznika należy tylko to co zostało wymienione w § 1 ust. 1 rozporządzenia z 8 sierpnia 1997 r. (orzekanie o niezdolności do pracy osób ubiegających się o świadczenia przysługujące na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym i ubezpieczeniu społecznym oraz o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych). Do ich zadań należy bowiem także to, co wynika z innych ustaw niż ustawy z zakresu szeroko pojętego ubezpieczenia społecznego, jeżeli określone powinności zostają w nich na orzeczników nałożone. Tak zaś jest (było) w przypadku art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela. Ponadto przy wykładni tego przepisu, obok racji natury systemowej (wykładni systemowej), szczególnie istotne są konkluzje wypływające z posłużenia się interpretacją funkcjonalną, która prowadzi do wniosku, iż nie do zaakceptowania byłby taki stan, w którym przepis ustawy przewiduje określone działania, a jednocześnie faktyczna ich realizacja z uwagi na określony sposób rozumienia ustawowych zwrotów byłaby wykluczona. Do tego zaś prowadzi ten sposób wykładni art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela, który przyjęty został w skardze kasacyjnej. W ogólności należy więc stwierdzić, że po nowelizacji art. 25 ustawy z 14 grudnia 1982 r., w wyniku której zlikwidowane zostały komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, podstawę przewidzianego w art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym stanowi (stanowiło) stosowne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS. Tym samym kasacyjny zarzut naruszenia art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela jest bezzasadny.

Kasacyjne zarzuty natury procesowej w istocie są konsekwencją przyjęcia określonego – błędnego – rozumienia w niej regulacji art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela. Formułując zarzut naruszenia art. 233 § 2 KPC (powinno być art. 233 § 1 KPC, gdyż wskazuje na to znajdujące się w kasacji w tym kontekście wyrażenie "naruszenie zasady swobody oceny dowodów") oraz art. 328 § 2 KPC skarga kasacyjna, wbrew wymaganom art. 393¹ pkt 2 KPC, nie wskazuje (nie uprawdopodobnia), że ich naruszenie mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W ocenie Sąd Najwyższego nawet gdyby przyjąć stanowisko wyrażone w kasacji - które jest jednakże nieuzasad-

nione - to i tak nie budzi wątpliwości, że wskazane w niej uchybienia procesowe nie mogły mieć wpływu na wynik sprawy. Podstawą rozwiązania stosunku pracy po myśli art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela jest odpowiednie orzeczenie lekarza orzecznika, a nie jakieś opinie czy oceny, nawet jeżeli pochodzą one od biegłych i stąd wywodzenie jakichś daleko idących wniosków – jak czyni to kasacja – mających mieć jakoby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy na tej podstawie, iż jakoby zachodziła rozbieżność między orzeczeniem lekarza orzecznika a opinią biegłego, gdy faktu wydania (prawomocności) takiego orzeczenia się nie kwestionuje, nie można uznać za uprawnione. Niezależnie do tego Sąd Najwyższy – wbrew stanowisku kasacji – nie dopatruje się istotnych rozbieżności między stwierdzeniami i ocenami zawartymi w orzeczeniu lekarza orzecznika oraz biegłego i stąd jest zdania, że przepis art. 233 § 1 KPC nie został naruszony przez Sąd drugiej instancji. Gdy idzie o zarzut nieuprawnionego przyjęcia, że "bezsporne jest między stronami, iż kompetencje komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia przejęli lekarze orzecznicy ZUS", to niezależnie od tego, iż sens wypowiedzi Sądu drugiej instancji może być różnie interpretowany, to nie ulega wątpliwości, że z wypowiedzi tego Sądu, iż "bezsporne jest między stronami, że Komisje lekarskie ds. inwalidztwa i zatrudnienia nie istnieją a kompetencje Komisji w tym zakresie przejęli orzecznicy ZUS", niepodobna wyprowadzać wniosku, iż mogła mieć ona wpływ na wynik sprawy. Wbrew zarzutom kasacji Sąd drugiej instancji wyjaśnił podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia, wskazując na art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela. Wprawdzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest rozwiniętej argumentacji na rzecz przyjętego w nim rozumienia tego przepisu, ale czym innym jest wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, czyli przepisów które je uzasadniają, a czym innym uzasadnienie przyjętego sposobu ich rozumienia. Pojęcie wyjaśnienia podstawy prawnej nie rozciąga się bowiem na podstawę przyjętego rozumienia przepisów (zastosowane reguły wykładni), na których zostaje oparty wyrok. Innymi słowy podstawa prawna to nie to samo co podstawa wykładni prawa, czy sama ta wykładnia.

Z powyżej przedstawionych powodów Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹² KPC, orzekł jak w sentencji wyroku.

=====